

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Aranydeszkák.

(Folytatás.)

A fűrész.

A fejsze elvégezte a munkáját. A fák ledöntettek. Meg van ezzel a munka? Koránt sincsen. Nem fatörzsek kellene, hanem deszkák.

Amit a fejsze megkezdett, azt a fűrész folytatja. A fatörzsről lehull jobb és bal felől egy jókora darab. Lehull? Igen. De hiszen az is jó fa ami lehull. Jónak jó, de nem arra, amire Istennek kell. Isten deszkákat akar, amiből a Szent hajlékot fel lehet építeni. Amiből nem lesz deszka — az a hulladékba kerül.

Mi is hasonlóképpen járunk. Rajtunk is akad fűrészelni való. A saját önző életünk lefűrészeltetik, mert ezzel Isten nem kezdhet semmit. De mi oly görcsösen tagaszkozunk hozzá.

Itt van továbbá akaratosságunk. Ezt is a halálba kell adnunk. Mert nem más, mint a Halálnak erős vára. Hogy Isten valamit farag-hasson belőlünk, akaratosságunkat le kell győznünk.

Az akaratosság már nem egy embernek sok kellemetlenséget és sok nehézséget szerzett.

Azt szokták mondani, hogy az ember akarata képezi mennyországát. De ez nem igaz, inkább azt tehetné mondani, hogy poklát.

Itt van pl. egy fiatal lány. Egy fiatal ember megkéri. A lányka szülei azt tanácsolják neki, ne legyen a fiatal emberé. A rokonok is ezt mondják. De a lányka azt mondja: „Vagy ez lesz a férjem, vagy senki más. Ha nem lehetek ezé, akkor nem megyek egyáltalában férjhez.“ A lányka keresztül viszi akaratát. A szülők engednek. Néhány év múlva találkozunk a fiatal asszonnyal. Azt gondolnók, hogy mennyországban érzi magát, hiszen az történt, amit ő akart. De csak hallgassuk meg mit mond. Keserves könnyek közt azt panaszozza: „Oh miért nem hallgattam jó szüleim tanácsára! Én vagyok a legboldogtalanabb

teremtés a világon. Életem valóságos pokol!“

Ime ilyen az a mennyország, amit akaratosságunk eredményez!

Avagy itt egy tisztviselő. Mindent elkövet, hogy álláshoz jusson egy bizonyos hatóságnál egy általa kívánt helyre. Jó összeköttetései vannak. Jó barátok ajánlják s tényleg megkapja az óhajtott állást.

Milyen boldog lesz most nemde?

Ha találkozunk vele megkérdezzük tőle: „Hogy mint érzi magát. Hisz elérte vágyának netovábbját?“

„Én? Óriási ostobaságot követtem el! Bár tudnám meg nem történné tenni! Bár maradtam volna ott, ahol voltam! Ott sokkal jobb dolgom volt!“

Bizonyára te is hallottál már ehhez hasonló kijelentéseket, amelyek azt bizonyítják, hogy az akaratosság, csak gondot és bánatot okoz.

Ha tehát az akaratosság szerencsétlenné teszi az embert, akkor miért nem áldozod fel akaratosságodat?

Hogy hová vezet az akaratosság, azt Lót élete is szépen bizonyítja. Ott áll Ábrahám és Lót egy magaslaton egymás mellett. Ábrahám azt mondja Lótnak: „Kérlek, hogy ne legyen versengés én közöttem és te közötted, avagy az én pásztoraim között és a te pásztoraid között, mert atyafiak vagyunk. Avagy mind az egész föld nincsen-e te előtted? Kérlek váljál el tőlem, ha balkézre menédesz, én jobbkézre megyek, ha pedig jobbkézre menédesz, én balkézre megyek.“

Akkor Lót körülnézve, a vizdus Jordán vidékét választotta, mely hasonlított az Úr kertjéhez.

Azt gondolnád, hogy Lót most a mennyországban érezte magát, hisz azt a helyet választotta, ami neki legjobban tetszett.

Nézzük csak, mi volt a sorsa. Kedor-laomer király és szövetségesei megtámadták az országot. Raboltak, gyilkoltak s rabszolgaságba hurcolták sokakat, Lót és övéi szintén

fogságba kerültek. Ha Abrahám nem szabaddította volna ki, úgy Damaskusban eladták volna mint rabszolgát.

Vajjon meritett-e ebből Lót valami tanúságot? Nem. Megint csak Sodomába költözködik. Sőt a városi tanács tagja is lett. Lót az „igaz“ Sodomában a város tanács tagja! Ott ült ő is a kapuban, ahol tanácskozn szoktak a város ügyeiről.

Sodoma és Gomora megérett az ítéletre. Lótot az angyalok majdnem erővel vezetik ki a városból. Alig tudott elválni szép házától s egyéb jószágától.

Ott látjuk aztán, amint Soárban, egy barlangban ül. Öreg, tönkrement ember. Háza s minden vagyon a lángok martaléka lett.

Feleségét menekülés közben elvesztette, sóbálvánnya változott. Lányai pedig a Sodomabeli bűnnek mérgétől fertőzöttek. Oh szegény Lót!

Vajjon honnan mind ez a szomorúság és nyomor? Ő maga választotta magának Sodomát, a saját akaratából telepedett le oda.

Ha akkoriban, mikor körülnézett, hogy válasszon helyet, szeméit behunyta volna s azt mondta volna: „Uram mutasd meg te, mitévő legyek!“ Bizonyára más lefolyású lett volna az élete.

De így a saját akaratának keresztülvitele lett — a pokla.

Ezek után vajjon mondd-e még, hogy nagyon nehéz dolog, mindenben alárendelni a saját akaratunkat az Úr akarata alá?

Ha akaratoskods, azzal magadnak ártasz. Hogy Isten minket megáldhasson és megsegíthessen, ahhoz az szükséges, hogy akaratosságunkról lemondjunk.

Óh az a fűrészes bár végezhetné el rajtunk ma ezt a munkát!

Nem elég elhatározni, hogy a világról lemondunk, a saját Énünkről is le kell mondanunk. Az Énünk a legnagyobb ellenségünk, a legborzasztóbb zsarnokunk.

Mily kár, hogy oly sokan, akik hívők, mégis akaratosságuknak rabjai. Ezzel elrontják maguknak az életet s megakadályozzák Isten munkáját a saját lelki életükben.

Ha azt akarod, kedves lélek, hogy Isten valamire menjen veled, akkor fűrészeltesd le magadról az akaratosságot. Csak akkor leszel igazán boldog!

(Folyt. köv.)

Hegedűs Lóránt: Sem vörös frakkos rókavadász-arisztokraták, sem vörös proletárok államot fenn nem tarthatnak.

Egyedül a nagyvilágon.

(Folytatás.)

II.

Másnap erős kopogásra ébredt. Már világos nappal volt és Oliver ijedten tápázkodott fel kényelmetlen helyzetéből. Első tekintete a kis Dollyra esett aki éppen akkor nyitotta fel szeméit. Nagy gyermek szemével félenken nézett az öregre és halkán kérdezte: „Hogy hívjalak bácsi?“

„Nagyapó vagyok édes kicsikém“ mondotta remegő hangon Oliver.

„Te vagy a „jó Istenkém őrizd meg nagyapót?“ kérdezte élénk örömmel Dolly és csodálkozó tekintettel nézte a ráncos öreg arcot.

„Igen az vagyok“ volt a válasz.

„Most már minden jól van“ és kis ujjain számlálta: „apa, anya, Beppo és most itt van nagyapó is, de“ és arca ijedtséget árukt el: „hol van Beppo“.

„Reggelizik“ nevetett Oliver és rámutatott a kis fehér kutyára, mely a sarokban szürsölte tejét.

„Óh akkor nekem is fel kell kelnem“ felállt az ágyban s karjait nyújtotta Oliver felé.

Ujra erős kopogás hallatszott künn: „Bácsi, bácsi, nyisson már ajtót“, Carly hangjából az

ijedtség remegése hangzott. „Már azt hittem, hogy valami bajuk történt bácsi! Hiszen legjobb vevőit fogja elveszíteni, ha elhanyagolja üzletét! Üzlet, üzlet, ennél meg kell maradnia. Még a mai lappéldányokat sem szerezte be? Ejnye, ejnye, hamar ide a pénzzel, hadd hozzak egy pár számot. De mit csinál Dolly?“

Az öreg Oliver szemlesütve állott a zsörtölődő fiu előtt mulasztását egész nagyságában érezte és szégyelte is, de bizalmatlankodott is; odaadja e a pénzt a kis csavargónak, kit eddig soha sem látott. Hátha becsapja! De amiért a fiu nyílt kék szemébe nézett, hirtelen elhatározással odanyújtotta neki az összeget és vidáman mondta:

„Dolly jól van, nagyon jól.“

„És eljött már az anyja?“

„Nem, csak három nap múlva jön.“

Carly fűtten, gondolatát nem árulta el. Levette a kis kirakat tábláját és elindult újságokért.

Oliver utána nézett s megint elfogta a bizalmatlanság, de amint Dollyval az asztalnál ült elfelejtette minden gondját-baját. Carly pedig nem élt vissza az iránta tanúsított bizalommal, mert alig telt el néhány perc, már is megjött a meghatározott számú lappéldánnyal.

Hálásan fogadta el Oliver meghívását és

HIREK.

South Bend, 1927. január 14.

Viktor Róbert south-bendi magyar
methodista predikátor levele.

Kedves Wallrabenstein Testvér!

Már nagyon sokszor akartam írni, de mindig közbe jött valami. De most egy különös okom van az írásra még pedig ez az a 10 dolláros csekk, melyet a levélhez fűzök. Ez a 10 dollár a karácsonyi kollektánknak egy része, melyet az Eskórosok menhelyére szántunk. Ezzel a pénzzel az egész gyülekezet Isten gazdag áldását kívánja ahoz a munkához ott az erdő szélén. Ha ez az összeg nem is olyan sok, de nagyon jó szivekből jött, és remélem, hogy idővel még többet is tudunk tenni!

Mink hála a jó Istennek jól vagyunk, a munkában Isten segítségét mindig érezzük, istentiszteleteinken vasárnaponként körülbelül százan vesznek részt. Ez nagyon érdekes gyülekezet és nem is tudom az Úrnak eléggé meghálálni, hogy annyira méltatott, hogy idejöhettünk. Ez a gyülekezet úgy alakult, hogy a róm. kath. gyülekezet belvillongásai miatt anyagilag és erkölcsileg szétesett a gyülekezet. Így újra került azután az egyháznak a temploma mozija és a templomot a methodista egyház 9000 dollárért megvette. Ebben a templomban 500 ülőhely volt, elválasztottunk azonban egy

helyet az ifjuság számára és a mostani templomban 300 ülőhely még mindig van. A katolikus dolgokból még sok minden bent van most is. Meg vannak még a Stációk, Szent Antal szobra, az ajtónál használaton kívül a szentelt víztartók, három zászló, a fő oltár (4 volt) szt. Istvánnal, szt. Erzsébettel és Jézus szobrával, az oltár előtt meg egy nagy feszület. Ezeket a dolgokat lassan mind kiteszük. Az oltár alatt a pincében szt. József Mária meg egy egész sereg angyal és zászlók, s ki tudná megmondani, mi még, amik már lejátszották szerepüket mind, és a lassu enyészetnek vannak átadva. Az istentisztelet előtt három haranggal harangoznak. Egy férfi, a bizonyosságtevő órán azt mondta, hogy mikor a Jézus szt. szive templomának a harangját meghallja, olyan neki mintha kötelekkel huznák a templomba, a többiek is azt mondták rá ők is csak úgy vannak vele, nagyon szeretik a templomukat. Akik jönnek, azok vágyakoznak isteni szent életet élni és igaz, hogy a csábítás nem kisebb, mint otthon.

De zárom levelem és kívánok még egyszer sok áldást, és egyuttal kérem tessék az otthoni életről egyet mást írni mert nagyon érdekel bennünket.

Szeretettel üdvözljük Önt kedves családját, és az egész gyülekezetet.

Victor Robert és neje.

— Kékkereszt egyesület. A budapesti gyülekezet március hó 7-én, este körülbelül

boldog arccal ült le Dolly mellé s jó étvágygal fogott a reggelihez.

„Bácsi észre sem veszi, hogy milyen tiszta vagyok? már reggel korán lementem a csatornához, kimostam ingemet és magam is jól megmosdottam, nem akartam piszkos kezekkel és fülekkel Dolly királynő magas színe elé járulni“ és kedves mosollyal hajolt meg a kisleány előtt.

Olivert mulattatta a fiu élénk, az uccai lovagoktól lopkodott frázisos udvariaskodása s minél többet volt együtt Carlyval, annál jobban megszerette. Tekintetének tisztasága vagy lágy hangjának melodikus kellemessége vonzották-e őt, nem tudja, de bizalma pillanatról pillanatra nőtt. Reggeli után elővette leánya levelét s felolvasta azt Carlynak.

„Ezek után Dolly tehát bácsinak az unokája?“ kérdezte csalódottan „persze akkor nem adja őt nekem“ de — folytatta élénk örömmel „akkor a rendőröknek sem adja oda ugye?“

„Semmi esetre sem“ mondotta Oliver nyomtatékosan „különben is három nap mulva visszatér az anyja, addig gondját viselem magam, hiszen az unokám!“ s arca sugárzott a boldogságtól.

„Hát Dolly apja katona lett?“ Óh mennyire szeretnék én is katona lenni, de most még nem vesznek fel“ csevegett élénken a fiu. „De most már mennem kell. Három nap mulva újra benézek s érdeklődöm eljött-e Dollyért az anyja, addig is: „Isten vele bácsi“, köszönöm a reggelit.“

A következő három nap Oliver életének legboldogabb három napja volt. A kicsikében nagy öröme telt. A gyermek mosolya és élénk beszélgetése felvidámitották egyhangu életét. Dolly mindig mellette volt. Ha reggel újságjaiért ment, komolyan lépegetett oldalán, ha takarított, segíteni akart s letörölgette a székekről és az asztalról a port. Máskor Beppoval, a kis kutyáival játszott s oly édesen beszélgetett el vele, hogy Oliver gyönyörködve hallgatta. Néha bujósckát játszott a gyermekkel s ilyenkor épen oly eleven volt mint a gyermek maga. Megtörtént, hogy Dolly, Oliver szemüvegét vagy zsebkendőjét dugta el s komoly arcocskával figyelte, hogyan keresi az öreg mindenütt az elveszettnek vélt tárgyat.

A három nap oly hamar telt el, hogy Oliver szinte megijedt. Egyrészt alig várta azt a pillanatot, amikor leányát magához ölelheti, másrészt pedig bizalommal gondolt arra, mi-

ötven személy jelenlétében megalakította a Kékkereszt egyesületet. Elnök lett: Funck M. Alelnök: Löbl János. Jegyző: Zubor Géza és Jahn Ferenc. Pénztáros: Bagyinszky Gyula. Választmányi tagok: Mihalko F., Vécsey J. és Geszty J. Reméljük, hogy ezen alakulással budapesti Kékkereszt munkánk is nagyobb lendületet vesz s alkoholmentes éttermünk céltudatos alkoholelleses propagandának lesz kiinduló pontja. A vezetőkre és tagokra Isten áldását kérjük.

— **Kérelem.** Sok kedves olvasónk még nem utította meg idei előfizetését, s igen sokan még hátralékban vannak tavalyi előfizetésükkel. Igen kérjük a hátralékosokat, hogy csekély előfizetésüket legyenek szivesek minél előbb beküldeni.

— **Egy diakonisszánk,** ki jelenleg Bécsben állomásozik, a nyiregyházi epileptikus menhelyre egész örökségét hagyományozta, ami 800 pengőt tett ki. Ezt a pénzt a menhelyre még fennálló adósságtörlesztésre fordítottuk. Anyagiak hiányában menhelyünk még nem volt megnyitható. Ki követi diakonisszánk nemes példáját?

— **Evangelizáció Nyiregyházán.** Márc. 9–13-ig a miskolci gyülekezet predikátora: Liebstöckl Jenő, szolgált esténként az Igével. Igen szép számu hallgatóság figyelt az érdekes előadásokra. A magvetésre Isten áldását kérjük.

— **„Menjetek be a szoros kapun“** című kitűnő evangelizáló könyvecske, igen alkalmas husvétii ajándéknak, valamint arra, hogy rokonnainknak, ismerőseinknek, mint nyomtatványt

elküldjük. Ha valakinek olcsón nagy örömet akarsz szerezni, küldesd címére e könyvecskét. Kapható: Ker. Könyvesház Budapest, Felsőerdősor 5. Ára: 64 f.

— **A kaposvári gyülekezetben** Funk Márton szuperintendens evangelizált egy héten keresztül. Esténként szép érdeklődés nyilvánult meg összejeveteleink iránt.

— **Rémai Mária,** a kispesti gyülekezetből március 1-én áthelyeztetett a nyiregyházi gyülekezetbe, ahol igen nagyszámu leánykörünk már régen nélkülöz egy odaadó, szorgalmas vezetőnőt. A nyiregyházi leánykör tagjai nagy örömmel fogadták a körükbe érkezett testvérnőt, ki ugy a városban, mint künn a tanyákon látogatja a gyülekezethez tartozókat. Amellett hogy a lelkiekkel foglalkozik, kézimunkára is tanítja a leánykör tagjait. Az Úr áldja meg bemenetelét a nyiregyházi gyülekezetbe.

— **Vetített képes előadást** tartott a nyiregyházi predikátor Kisvárdán március 15-én „Jézus életéről.“ Ez alkalommal kis bérelt helyiségünk szűknek bizonyult. Többen kiszorultak a szobából, úgy, hogy csak az udvarról nézhették a szép képeket. Kisvárdán igen élénk érdeklődéssel kísérik munkánkat.

— **Hitmélyítő konferencia Kaposzsekcson.** Márc. 8–6 ig egy allianzjellegű konferenciát tartottak a kaposzsekcsei methodista kápolnában a 17 helyről összegyülekezett methodisták, baptisták, szabad testvérek, közösségbeliek, magyarok és németek. Mint

ként alakul majd élete, ha mindhárman együtt lesznek. Félt, hogy megszokott kis lakását egy nagyobb lesz kénytelen elcserélni. Tudta, hogy Mary nem fogja neki megengedni, hogy a sarokban szalmán aludjon, míg ő kis leányával az ágyban foglalja el apja helyét. Mind ezen gondolatok aggodalommal töltötték el ugyan, de az öröm mégis mindennél erősebb volt. Már esteledett és Mary még mindig nem érkezett meg. Oliver lassanként aggodalmaskodni kezdett. Ekkor a postás egy levelet hozott. Oliver rögtön felismerte Mary kezeirását. A levél így hangzott:

Szeretett, édes apám!

Mikor e sorokat írom, mély bánat tölt el engem, mert úgy érzem, hogy a szívem szakad meg. Férjem csapata még ma fogja a kikötőt elhagyni. A parancsnok neje igen előnyös feltetelek mellett komornájaként szeretne magával vinni. Henry most már hallani sem akar arról, hogy itt maradjak s egyre rimánkodik, hogy menjek oda: „ha velem jössz Mary, Isten segítségével leszokom az ivásról. Szeretlek. Jóságod és szereteted erőt ad majd komoly elhatározásomhoz, de ha nem jössz velünk, teljesen elzül-ölök. Ne hagyj el.“ „De a gyermekem, mi lesz gyermekemmel? siránkoztam én, Henry azon-

ban megnyugtatót, hogy nálad jó kezekben van s te hűségesen gondját fogod viselni. Oh édes apám ne haragudj azért reám, én ugy szeretem Henryt s biztos vagyok, hogy jelenlétem távollartja majd a rossztól. Dolly ruháskait egy dobozban küldöm cimedre. Gondolj szeretettel reám, mint ahogy én is csak nagy szeretettel és hálával tudok reád gondolni. Remélem, hogy India nincsen nagyon messze s hogy nemsokára megint visszatérünk s akkor annál nagyobb lesz örömünk.

A téged igen szerető és nagyon szomorú leányod Mary

III.

E sorok mély benyomást tettek Oliverre. De aztán szintén megkönnyebbülten sóhajtott fel. Mit is csinált volna, ha Mary csakugyan eljött volna hozzá. Hogyan osztottak volna meg a gyermek szeretetén? Nem szerzett-e volna a féltékenység nehézségeket mindkettőjüknek? S mégis, ha ő neki kellett volna határozni, bizonyára azt indítványozta volna, hogy Mary térjen vissza hozzá, de miután egy magasabb akarat így határozott, ebbe is belenyugodott.

Jézus Krisztus juhái gyülekeztek a jó pásztor köré s igaz testvéri szeretetben forrtak össze, sem faji, sem felekezeti korlát nem zavarta az éneket, imádkozást és igehirdetést. A konferencia témája a János „Jelenések“-ből vett: „Hét gyülekezeti levél“ volt. Az Igével szolgáltak: Funk Márton, Schmidt János, Hecker Henrik és Márkus J. methodista predikátorok, Laub J. szabad testvérek predikátora és Lehmann J. baptista predikátor Naponta d. e. és d. u. szépszámu hallgatóság gyülekezett össze, amely az esti órákban csak szaporodott számban s igen figyeltek. Szó volt a világitó és nem világitó gyülekezetekről s arról, hogy Jézus minden gyülekezetnek szól, mindegyik számára van üzeni valója. Szüksége van a csendben imádkozó lelkekre, akik imádkozó szívkön hordozzák a gyülekezetek ügyeit. A mindenben gáncsoskodó, kritizáló, zsembelődő hívőknek nincsen pápi lelkületük, ezek nem sok hasznára vannak az Ur gyülekezetének. Az önelégült, büszke hívőnek meg kell térni s az első szeretetre szert tenni. Az Ur gyülekezetének erős oszlopokra van szüksége. Az oszlop terhet visz. Sok hívő csak kapni, csak élvezni, csak örülni, csak áldást meríteni szeret a gyülekezetben, de hogy ő is adjon szeretetet, meleget, áldást, arra nem is gondol. Az ilyen hívő nem oszlop!

Vasárnap d. e. urvacsorával összekötött istentisztelet volt. Oly szépen megfértek egymás mellett a különböző nevű hívők a szeretet asztalánál és érezték, hogy csak akkor

lesznek igazán Jézuséi, ha egymást úgy szeretik, mint ahogyan Jézus szeretett.

Hazánk hívő népe, fogj össze s tanuld igazán követni Mesteredet: Jézus Krisztust!

— Zsidómissziói kongresszus Budapesten. Mint értesültünk, április 6–7 én hazánk szép fővárosában zsidómissziói kongresszus lesz, amelyen az egész világról híres vezető emberek fogják képviselni az egyes egyházakat és egyesületeket, missziói társulatokat. Methodista részről három világszerte ismert nagy egyéniség fog e kongresszuson résztvenni: dr. L. J. Nuelsen és dr. Nicholson püspök, továbbá dr. John Moll, a ker. diákmozgalom vezére. Hazai egyházi lapjaink még sohasem említették, hogy a nagyfentosságú ker. diákmozgalom vezére és lelke: dr. Moll amerikai methodista ügyvéd Örülünk, hogy a methodista egyház fentemlített három kiváló egyénisége résztvesz e kongresszuson.

Ne az emberek szidalmai, hanem dicséretei elől dugd be fiacskám a füjedet.

*

Édes kis fiacskám, hidd el, jobban sajnálom a peckes járásu gazdagot, mint a meggörnyedt hátú koldust.

*

Ha felnősz, édes fiacskám, ne a felnötteket utánozd, hanem a gyermekeket figyeld s meglásd, sokat tanulsz tőlük.

Üzletzáráskor pontosan betoppant Carly.

„Nos mi újság? Megjött Dolly anyja?”

„Nem“ mondotta az öreg szomoruan „levelet kaptam tőle, melyben azt írja, hogy elkíséri férjét Indiába“.

„De mit mond majd hozzá az Úr?”

„Melyik úr?” kérdé Olivér csodálkozva.

„Nos hát az Úr, akiről a multkor beszéltem — az Úr Jézus? Mit mond ő, hogy leányod megint egyedül hagy és pedig a kicsikével?”

„Az Úr azt mondja, hogy az asszony elhagyja apját és anyját és követi férjét és neki engedelmeskedik, tehát így egészen igaza van Marynak, ha elmegy Indiába“.

„Azt hiszem, hogy az az Úr majd neked is segít a kicsikét eltarlani, ha olyan jó, mint ahogy mondottad“.

„Meghiszem azt“ mondotta az öreg boldog mosollyal „mond fiam te sohasem olvasod az újtestamentomot?”

„Hiszen nem is tudok olvasni“ válaszolt Carly szomoruan „de mi van az újtestamentomban?” kérdezte kíváncsian.

„Abban a könyvben az Ur Jézus beszél hozzánk s az van benne megírva, hogy mit tett az emberekért és mit akar még értük tenni. Ha majd eljössz egy este, olvasok neked

is belőle, látnád csak mily örömmel hallgatja Dolly s milyen csöndes ilyenkor.“

„Holnap eljövök“ mondotta élenken a fiu, megvárta míg az öreg bezárta az ajtót s csak amikor a gázfény is kialudt a kis üzletben, indult el, hogy valahol a ligetben pihenő helyet keressen magának.

Olivér nehéz szívvvel tért szobájába. Egy pillanatra elfogta az aggodalom a jövője miatt. Ő aki már alig látott s hallott az öregkor miatt, Ő ápoljon és gondozzon egy kis leányt? Valyon lesz-e ereje hozzá? De amint magaelőtt látta az alvó Dolly édes kis arcát, meleg öröm töltötte el szívét s ajka önkéntelenül momogta: „Én vagyok az Ur, én megsegítek!“

Amitől azonban félt, az be is következett. Üzletét csakhamar teljesen elhanyagolta Dolly kedvéért, mert ha játszott vele, akkor újságot, vevőt, mindent elfelejtett. Ha olvasgatta újságjait s egy Indiára vonatkozó cikket talált benne, bizony dél lett, mire eszébe jutott, hogy ebédet is kell főzni. Most aztán valóban s erencsének bizonyult, hogy Carly, e furcsa háztartás vezetését kezébe vette Ő nyitotta ki reggelként pontosan az üzletet, ő hozta az újságokat s bizony a főzéshez szükséges dolgokat is ő vásárolgatta össze. Esténként pedig olt ült

Bizonyságtéves. Egy kínai ifju keresztyén lett. Atyja emiatt roppant megharagudott rá. Mindent elkövetett, hogy fiát Jézus követésétől eltántorítsa. De hiába volt erőlködése. Fia hűséges keresztyén maradt. Egy nap azt mondta a dühöngő apa fiának, hogy élve fogja eltemetni, ha nem tagadja meg Krisztust. Ehhez ugyanis Kinában joga van az apának, mert ő korlátlanul rendelkezik gyermekei élete felett. Így a fiatal keresztyén tudta, hogy nem üres fenyegetésről van szó, hanem életébe kerül, ha hűségesen ragaszkodik Jézushoz. Az a bizonyos határidő letelet. Apja egy mély gödröt ásott. Oda vezette fiát a gödör szélére s azt kérdezte tőle: „Elállsz-e az új hittől? Megtagadod-e Jézust?” „Nem. Eltemethetsz élve, de Jézus Krisztustól el nem szakithatsz. Inkább meghalok, mintsem megtagadjam!” Ilyen állhatatosságot a pogány apa nem tételezett fel fiában. Ugy meghatotta a fia hűsége, hogy könnyekre fakadt — s nem bántotta fiát.

Milyen a te hűséged s ragaszkodásod Krisztus iránt? Bizonyságtévesed szavakból, avagy tettekből áll-e?

A jó feleség. Megbecsüljük-e mi férfiak eléggé feleségünket? A nő szolgálata

nem feltűnő, sokszor elsiklik felette a szem. Néha bizony a „megtért” férj sem becsüli eléggé feleségének hűséges, csendes munkáját; igényeket támaszt s úgy uralkodik a házon, mint valami zsarnok. Ha az ilyen férj elveszti feleségét, csak akkor nyílik ki a szeme s látja, hogy milyen kiváló felesége volt. De akkor már késő.

Becsüld meg feleségedet!

Néha a feleség szenved férjének durvasága s egyéb hibái miatt. Sokszor azonban a feleség is oka ennek. Legyetek egymásnak igazán szerető, megértő élettársai!

Franklin megfigyelt egy munkásembert, aki mindenkoron jókedvű s mindenkivel szemben barátságos volt. Egyszer megkérdezte a munkást, hogy mi a titka az ő állandó örömeinek.

„Uram, az nem titok, hogy oly boldog vagyok s mindig örülök, az onnan van, hogy párját ritkító feleségem van. Ha reggel a munkába megyek, meleg kézzszorítással s jókívánságokkal bocsát utamra. Ha pedig este hazatérek, elébem jön s mosolyogva, édes hangon üdvözl. Az étel készen vár az asztalon s rendesen valami aprósággal meglep. Így tényleg nem is tehetek mást, mint hogy örvendezzek.”

Franklin erre azt mondta: „Adjon hálát Istennek, hogy olyan jó feleséget adott Önnek! Oh bár tudnák a nők, milyen hatalmuk van, férjeiket meglegegedettekké és boldogokká

Olivér szobájának egy ládáján és figyelmesen hallgatta, amit az öreg az új testamentumból felolvasott.

„Szereti az Ur Dollyt is, és figyelembe veszi őt is?” Kérdezte Carly egy este.

„Természetesen, mondotta az öreg komolyan. Ő minden gyermeket szeret s mindennel foglalkozik, hiszen azt mondja: „Engedjétek hozzám a kisdedekeket.”

„Szeretném egyszer ezt az Urat látni” mondotta Carly, Pétert, Jánost és a többieket is!

„Még haltak már” mondotta Olivér.

„Mind?” csodálkozott a fiú.

„Igen, mind!”

Ő, mondotta Carly csalódva s könnyek ragyogtak szemében „én azt hittem, hogy a te Urad él!”

„Hiszen él” vágott élénken közbe Olivér. „Figyelj csak! Az emberek keresztre feszítették s ő az élet fedelme három nap mulva feltámadott. Azóta soha, soha nem hal többet meg. Hiszen ő maga mondja Jánosnak: Imé meghaltam és újra feltámadtam és élek öröktől örökké. Ez nem jelenthet mást, minthogy ma is él és örökké élni fog.”

Carly nem szólt s elgondolkozva nézett maga elé. Lassanként derengeni kezdett benne

az a tudat, hogy az öreg ember barátja nem lehet közönséges ember. Oly szívesen hallgatta Olivér olvasását s figyelte milyen csodás életet élt az a bizonyos, majdnem mesébe illő Úr. S most csalódottan hallotta, hogy soha sem láthatja és hallhatja őt mint embert e földön.

„Tehát soha sem láthatom?” mondotta halkan.

„Ugy nem mint a többi ember!” válaszolt Olivér, „de ő lát és hall minket mert azt mondja: Imé én ti veletek vagyok! Oh, biztos, hogy kétségbeesnék mostani helyzetemben, ha nem tudnám, hogy Jézus nálam van.”

„Most tudom mit teszek” mondotta Carly hirtelen, kérek tőle valamit, ha teljesíti kívánságomat”, elhiszem, hogy ő engem is lát és hal.” Ezzel a szoba egy sötét zuga felé fordult és így szólt: „Szeretnék egy sóprút és egy ucca sarkot, amelyet én tarthatnék tisztán s ezzel kereshetném meg mindennapi kenyeremet.”

Az öreg nem tudta ugyan, hogy helyese Carly ezen imája, de nem szólt semmit, elővette az Új testamentumot és felolvasott belőle.

„Mondd fiú, hol alszol te tulajdonképpen?” kérdezte hirtelen olvasás közben.

„Rendszerint ott, ahol nem érhet a szél, a hid alatt vagy más fedett helyen, de persze

tenni, akkor nem lenne annyi nyomorúság és családi boldogtalanság a világon!"

Te férj, te feleség! megédesítitek egymás életét, avagy megkeserítitek?

Egy sajátságos találkozás. Minap olvastam egy angol könyvben egy tanulságos mesét. A tulvilág küszöbén találkozik két újonnan megérkezett lélek. Az egyik szép és magas termetű, világosságot sugárzó arccal és pompás ruhákban, a másik kistermetű és őszhajú, a félelemtől remegett minden porcikája. Ekkor szól hozzát az első: „Miért remegsz, mi bajod van?” „Félek”, felelte a másik. „Itt nekem minden oly különös és idegen. A földön előkelő hölgy voltam és pompás házban laktam, szolgák és szolgálók serege vett körül, voltak drága ruháim, csillogó dísz tárgyai, mindenem volt, amit csak szívem megkívánt; egyszer csak el kellett hagynom mindent és erre a helyre jönnöm, távol otthonomtól és barátaimtól. Ez rettenetes, szörnyű, ugyebár?” De a szép, erős lélek azt felelte: „Ez sajátságos. Én örömmel jöttem ide. Soha életemben nem éreztem magam ilyen otthoniasan, itt minden oly barátságos.” Görcsösen ragaszkodott a féltő lélek az erőshez és kérte: „Nyujtsd kezedet, te oly erősnek látszol és oly bátornak, talán nem fogok már úgy félni, ha veled lehetek.” Miközben vizsgáló tekintetét kísérője arcára meresztette, folytatta: „Mondjad csak, nem találkoztunk már egyszer a földön? Kedves arcod oly ismerős, úgy érzem, mintha már

azért elég hideg van, amíg keresetem azonban oly kevés mint most, így is jól van.”

„Nem aludhatnál itt üzletemben az asztal alatt?” kérdezte Olivér óvatosan.

A hely éppenséggel nem volt vonzó s amint a lámpafénye most a rejtett zugra esett, néhány fűrge egér sietve keresett buvóhelyet az asztal alatt heverő papíros között. S mégis mindezek dacára a hely Carlyra paradicsom benyomását tette. Hitetlenül tekintett az öregre, mert attól tartott, hogy csak rossz tréfát űz vele. Szó nélkül az asztal alá mászott, rongyos kis kabátját arcára vonta, hogy öreg barátja ne lássa könnyeit, melyet a hála csalt ki szemeiből. Még érezte, hogy Olivér egy ócska takaróval gyengéden takargatja be őt, aztán a hála és öröm édes érzésével mély álomba merült.

(Folyt. köv.)

Az önvizsgálatra akkor van édes gyermekem a legnagyobb szükségem, amikor mindenki dícsér.

Nem az a fontos, mennyi ideig, merre s milyen úton át kell vándorolnod, hanem, hogy az örök városba érh.

látalak volna és mégis ismerőseim közül egy sem volt oly erős és nemeslelkű, mint te?” „Mosónőd voltam”, felelte a másik Mennyivel másképp lesz minden az örökkévalóságban, mint ezen a földön. Az elsők lesznek az utolsók, az utolsók pedig az elsők!

Senki sem tudott imádkozni. Miksa mexikói császár, I. Ferenc József testvére, aki 1867-ben oly szörnyű halállal mult ki, azt írja: „Máma halt meg itt a hajón egy tengerész. A haláltusában magához kéretett valakit, hogy imádkozna vele. A kapitány megkérte a tisztet és a legénységet, de senki senki sem volt hajlandó a haldoklóval imádkozni. Mert egyik sem tudott imádkozni Végre is elmentem a haldoklóhoz. De én sem tudtam imádkozni. Csak párártelmetlen strófát tudtam kimondani, amelyek miatt magam is szégyenkeztem Akkor hoztak egy imakönyvet. Letérdeltem és felolvastam belőle, amire a haldokló a szavakat mondta és látszólag megnyugodott a lelke.” A fejedelem még hozzáfűzi: „Kérem magamat: Mi az oka annak, hogy mindenkire hozzá tudunk szólni, de nem tudunk imádkozni, torkunkban akadnak a szavak, amikor Istenhez akarunk imádkozni, torkunkban akadnak a szavak, amikor Istenhez akarunk imádkozni?” Te tudsz-e imádkozni és imádkozol e szüntelen?

— Hallgass az atya szavára. Egy nyári napon egy méhészt ember 4 éves kis fia ott játszadozott az udvar egyik sarkában. Apja pedig a kertben álló méhkaptárak körül foglalatoskodott. — Rajt várt. A raj ki is röpi — de jaj — kis fia felé tartott s annak fejére telepedett. Ha a kis fiu elfut, vagy kezével kapkodni kezd, akkor halál fia, azért a méhészt azt kiálltoltá fiának: Maradj vesztig; meg ne moccanj, ha kedves az életed! S a gyermek, mert apja szavát hallotta, s tudta, ha atya mondja, akkor úgy van jól, nyugodtan megállt, nem félt a zümmögő, mázskáló méhektől. S tényleg, baja nem történt! — Kedves lélek, ha vihar dul lelkedben, ha tenger habja zug körülötted, ha baj s bánat ér, hallgassd menyeyi atyád szavát: Bizzál fiam! Maradj vesztig! Ne félj! Veled vagyok! Ha én vagyok veled, ki lehet ellened? Igen hallgassd menyeyi Atyád szavát s boldog leszel! Nem árt hat semmi s nem árthat senki!

A legjobb vizsga. D. Schneller a következőket írja: Ha az ember visszaemlékezik a multra, nemcsak a hajdani iskolaharangokat hallja megkondulni, hanem más, már feledésbe ment harangok is kezdenek újra titokzatosan megkondulni és megöltik a lelket kedves és fájdalmas hangokkal. A többi harangok között valószínűleg mindegyikünkénél megszólal az a hangocska is, amely bűneinkre emlékeztet minket. Szívünk imádkozó hangulata esik, s ajkaink azt rebegézik: „Ijúságomnak véikeiről és bűneimről ne emlékezzél meg; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvoltodért, Uram!” Egy nagy vizsgán keresztül kell menni mindenkinek, az utolsó

érettségi vizsgán, amelyről csak egyetlenegy, valóban jó és boldogító bizonyítványt kaphatunk. Ez a bizonyítvány úgy hangzik: «Kegyelemből.» Ismered ezt az érettségi vizsgát és gondolsz-e néha rá? A vizsgáztatandó a hálottaságon fekszik. A halál pedig a szigorú, kérelhetetlen vizsgáztató. Az évek mulnak, mintha tova repülének. Ifjúkor barátaink sírjai mindinkább szaporodnak és az út magányosabb lesz. Ezek mind harangozók, amelyek halkán hirdetik, az elmaradhatatlan nagy érettségi vizsgának közeledését. — Vajjon sikeresen tudjuk-e letenni?

Három levél a tavaszról.

I.

Édes Elizem.

Régen készülök már, hogy kedves leveledre válaszoljak, de eddig igazán a legjobb akaratom mellett sem jutottam hozzá annyira elfoglalt a farsang s tudod-e tél alatt oly rövidnek voltak a napok. Azután egymásután a zsurók, az estélyek, az a sok hangverseny, bál. Igazán hídd el kedvesem örülök, hogy vége van a télnek (hiszen tulajdonképen alig is volt igazi szép téli nap) s jön a tavasz. Alig várom, hogy kimozdulhassak végre. Tegnap volt itt a varrónőm s már megbeszél-tük a ruha kérdést is. Képzeld a mamától kiforszíroztam még egy ruhát. Tudod olyat amilyenre régen vágytam. Hiába, kell öltözködni, az ember tartozik valamivel a társadalmi helyzetének is, főleg ha valaki mennyasszony. Ja igaz Esztikém, el is felejtettem írni, hogy mennyasszony vagyok, ámbár a lapokban olvashattad. Minden külön értesítés helyett csak ott közöltük. Vámhegyi Aladár a főlegényem, főtitkviselő a „Nyeresség”-bankban. Nagyszerű fiu. Kitűnően tenniszezik és evez. Na és milyen viccei vannak Csuda elné. Alig várom, hogy fölgyere Pestre és bemutassam. Hogy az esküvő mikor lesz? Nem tudjuk pontosan. Tudod most különben gyászunk is van s ez is akadály, szegény nagymama halt meg két hete s bár tudom, hogy illő volna egész gyászt hordani érte, de a fekete sehogysem áll rajtam s így — ne verjen meg a jó Isten — de már én csak belülről gyászolok, de a család miatt mégis várunk az esküvővel. Hiába az öregek így elmennek lassan. Borzasztó szép temetése volt. Igazán oly megható volt az ének, ugy muszáj volt sírnóm. No, de most sietek, mert át kell öltöznöm, várjuk Alit s anyáékkal együtt elmegyünk. Tudom, hogy kíváncsi vagy sok mindenre, de majd legközelebb többet. Pá pofim. Anyud kezét csókolom s téged sok puszival terhel

MIMID.

II.

Kedves Mariskám.

Ne vedd rossz néven, hogy csak most

írok s most is csupa nyomoruságról, de remélem, hogy Te tudsz rajtam segíteni. Ugyanis ha lennél szives nekünk husz pengőt kölcsön adni. Hidd el kedvesem, hogy ez a tavasz kényszerít. mert még a télen csak kihuszták a gyerekek cipő, ruha nélkül, de hogy a jobb idők jönnek, nincs mit rájuk adni. Az egész telet a szobában töltötték szegények, de meg is látszik rajtuk. Laci köhögött is egész télen, talán épen azért, mert keveset volt szegényke a levegőn. Ducika még csak megvolna. Hát tudod ilyen tavaszi beszerzésre szeretnénk s azután május 1-től augusztus 1 ig letörlesztenénk. Az uram egészséges, csak ideges ezek miatt a gondok miatt. Neki is, nekem is sok minden kellene, de mégis csak a két gyerek az első. Ti, hogy vagytok Mariskám és férjed, hát a gyerekek? Irjál kedvesem mielőbb. A férjem kezeid csókolja, a gyerekek és én mindnyájatokat sokszor csókolunk

VILMA.

III.

Szeretett Annuskám.

Levelednek igen megörültem, mert nem tudtam hosszú hallgatásodat mire vélni s sietek is válaszolni. Hála az Ur végtelen kegyelmének, mi mindnyájan jól vagyunk s ez a kedves tavaszi nap még hozzájárul örömhöz. Hogyne, amikor látjuk mindennek ébredését, amikor mintegy az Ur bizonyág tevői virágpompába öltöznek a fák s zöld palást terül a mezőkre. Ah Annuskám alig várom, hogy reggelenként a kertünk hátsó végében lévő lugasban olvashassam a bibliámat Körülöttem a madarak dicsérik az Urat s a lugasban — mint titkos kamrában — én szólhatok hozzá s Ő föltáplál engem az Ő szent szavaival. Hidd el édesem itt vidéken látjuk teljes mértékben az Ur csodálatos, bölcs hatalmát, amely minden fűszáלבól felénk int s amelynek megismerésében kívánok mindig jobban elmélyülni. Mi újság egyébként a testvérek között, mert az egyes testvérekről nem igen emlékeztl meg, ámbár sok kedves percet töltöttem köztetek, a ti községtekben, ahová kívánom, hogy segítsen az Ur ismét, hogy jobban kicseréljük az Urban való örömezésünket. Irjál drágám és légy oly kedves, vásárolj részemre egy házi ruhára való. Tudod az ilyenben nem vagyok válogatós, fő, hogy szolid és tartós legyen s küld el, mert Pesten mégis jobban lehet ilyesmit venni, mint itt faluhelyen s olcsóbb, elküldheted a multkor kért falimondásokkal s könyvekkel egy csomagban.

A testvéreket meleg szeretettel üdvözlöm s mindnyájatokra az Ur áldását kívánom s téged ölel

KATÓD.

* * *

Mond kedves lélek, e három levél közül melyik felel meg a te lelki világodnak? L-J-6.